

Elekes Ferenc

Hosszú távon

A készenlétbe belefáradtam most már,
csak lépkedek le s fel,
mint aki régen nem járó villamost vár.
Ezt a várakozást nehezen viselem,
ki tán még szeret,
napestig kínlódik velem.

Úgy terveztem eddig, hosszú távon
és nem jön, hogy higgyem,
oda készülök, hová
semmit elvinni nem kell innen
még azt sem, mit féltve őrzök
legszebb emlékeimben.
Nem lesz szükségem semmire odaát,
nem vigasz,
hogyan is eltörlik majd lábam nyomát.

Úgy tervezek most is, hosszú távon,
apró dolgokat nem is tartok számon.
Csak ami fontos, az jut eszembe:
emlékszem, egyszer Nevadában,
nagy sunyin, csak a körítést ettem,
persze, ingyen, egy buszállomáson,
most van pénzem, kifizetném a flekkent,
pincér úr, nézze, nem szöktem meg.

Csak ami fontos, az jut eszembe,
de föltehetné a kérdést bárki,
mért szólok erről most meghatottan,
hát barátom, a választ várd ki,
majd néked is átszólok onnan,
mert sejtem már:
engem az Úr várakozással vert meg,
azt akarja, vigyek magammal
legalább egy őszinte verset.
